

HÖGSTA DOMSTOLENS DOM

meddelad i Stockholm den 29 december 2010

Mål nr

T 2618-09

KLAGANDE

2B Consult in Sweden AB i likvidation, 556534-2986

Västra Kanalgatan 8

211 41 Malmö

Ombud: Advokat PO

MOTPART

2B Försäljnings AB:s i likvidation konkursbo, 556528-8460

c/o Advokat MM

Stortorget 17

211 22 Malmö

Ombud: Advokat AK

SAKEN

Återvinning i konkurs

ÖVERKLAGADE AVGÖRANDET

Hovrätten över Skåne och Blekinges dom 2009-05-05 i mål T 1240-08

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta domstolen förklarar att 2B Consult in Sweden AB i likvidation vid återvinning inte har rätt att återbära aktier i Benchmark Oil and Gas AB samt att ersättning för aktierna inte ska beräknas med utgångspunkt i aktiernas värde vare sig vid tiden för överlåtelsen från konkursgäldenären eller vid tiden för återvinningsmålets avgörande.

Högsta domstolen meddelar inte prövningstillstånd i de delar av målet där frågan därom förklarats vilande. Hovrättens domslut står därmed fast.

2B Consult in Sweden AB i likvidation ska till 2B Försäljnings AB:s i likvidation konkursbo utge ersättning för rättegångskostnader i Högsta domstolen med 150 000 kronor inklusive mervärdesskatt, avseende arvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från domens dag tills betalning sker.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

2B Consult in Sweden AB i likvidation har yrkat att Högsta domstolen ska ogilla käromålet och befria bolaget från skyldighet att ersätta 2B Försäljnings AB:s i likvidation konkursbos rättegångskostnader vid tingsrätten och i hovrätten samt förplikta konkursboet att ersätta 2B Consult in Sweden AB:s i likvidation rättegångskostnader vid tingsrätten och i hovrätten med där yrkade belopp.

2B Försäljnings AB:s i likvidation konkursbo har bestritt ändring.

Parterna har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader i Högsta domstolen.

Högsta domstolen har meddelat det prövningstillstånd som framgår av punkt 3 i domskälen. Frågan om meddelande av prövningstillstånd rörande målet i övrigt har förklarats vilande.

SKÄL

Bakgrund

1. 2B Försäljnings AB, tidigare Lernesjö Holding AB och numera 2B Försäljnings AB i likvidation (LHAB), överlät den 20 november 1999 de 1 900 000 aktier bolaget ägde i Benchmark Oil and Gas AB (Benchmark) till 2B Consult in Sweden AB, numera 2B Consult in Sweden AB i likvidation (2B Consult), mot en köpeskilling om 1 919 500 kr. Vid tidpunkten för transaktionen ägdes eller kontrollerades alla bolagen av bröderna T och U L. Våren 2001 genomfördes en split om 1:20 i Benchmark som resulterade i att 2B Consult efter åtgärden ägde 38 000 000 aktier i Benchmark. Dessa aktier såldes under åren 2001–2006 för en genomsnittlig köpeskilling om 1,55 kr per aktie (d.v.s. 31 kr per aktie före split) eller totalt cirka 58 900 000 kr. Sedan år 2006 har nya beslut fattats rörande aktierna i bolaget, vilka medfört att antalet 1 900 000 aktier år 1999 idag motsvaras av 380 000 aktier i bolaget. LHAB försattes i konkurs den 25 januari 2005. Återvinningstalan väcktes mot 2B Consult den 5 oktober 2005, varefter konkursboet inträdde som part.
2. Hovrätten har funnit att aktierna vid LHAB:s försäljning till 2B Consult år 1999 hade ett värde om ca 30 kr per aktie och sålunda ett totalt marknadsvärde om 57 000 000 kr samt att övervärdet efter avdrag för erlagd köpeskilling därför var 55 080 500 kr. Eftersom aktierna inte längre finns i behåll hos 2B Consult och 2B Consult tillgodogjort sig aktiernas värde vid förvärvet från LHAB, har hovrätten funnit att 2B Consult ska till konkursboet utge värdeersättning med 55 080 500 kr.

3. Högsta domstolen har meddelat prövningstillstånd dels i frågan om 2B Consult vid återvinning har rätt att återbära aktier i Benchmark, dels – för det fall att sådana inte kan godtas utan värdeersättning ska utgå – i frågan om ersättningen ska beräknas med utgångspunkt i aktiernas värde vid tiden för överlåtelsen från konkursgäldenären (d.v.s. LHAB) eller vid tiden för återvinningsmålets avgörande.

Rättsliga utgångspunkter

4. Det omedelbara föremålet för återvinning är en rättshandling – t.ex. en betalning, en gåva eller ett avtal – eller en förmånsrätt (se 4 kap. 5–13 §§ konkurslagen). Verkan av återvinningen regleras i 14–18 §§ och innebär enligt huvudregeln att vid rättshandlingen utväxlade prestationer ska återgå *in natura* (14 § första och andra stycket). Fastän konkursboets tillgångar omvandlas till pengar inför utdelningen, ska återvinningsvaranden således inte kompensera konkursboet i pengar för den nettoförlust (nackdel) som den återvunna rättshandlingen åsamkade borgenärerna när rättshandlingen företogs. Det är uppenbart – särskilt vid en bytesaffär – att det ekonomiska resultatet av en återgång *in natura* efter värdeförändringar på de berörda prestationerna kan bli ett helt annat än den ursprungliga nettoförlust (nackdel) som grundar rätten till återvinning. Den valda ordningen ansluter till vad som gäller om återgång efter ogiltighet och hävning samt medför att någon exakt värdering av de utväxlade prestationerna inte alltid behöver ske, men den skapar åtskilliga tillämpningssvårigheter som annars hade kunnat undvikas (jfr Ulrik Hägge, Om återvinning av egendom som ökat i marknadsvärde, SvJT 2009 s. 644 ff.).

5. Enligt 4 kap. 14 § första stycket konkurslagen är utgångspunkten sålunda att återvinningsvaranden ska – men också har rätt att – återbära den egendom

som han mottagit. Härav följer att det är konkursboet som gynnas av en prisökning på den egendom som frångick konkursgäldenären men drabbas av ett prisfall på denna egendom.

6. Om det som frångick konkursgäldenären är fungibel egendom – t.ex. svensk eller utländsk valuta, olja eller aktier – är det i regel likgiltigt för konkursboet om boet återfår just de ”exemplar” som frångick konkursgäldenären eller återfår samma mängd av annan likvärdig egendom. Som en följd av detta får återvinningsvaranden anses i regel ha rätt och skyldighet att i stället för det mottagna återlämna likvärdig egendom (se SOU 1970:75 s. 165 och prop. 1975:6 s. 240 samt majoriteten i NJA 1935 A 405, Fritjof Lejman, Bidrag till läran om återvinning i konkurs, 1939, s. 12 f., Lars Welamson, Konkursrätt, 1961, s. 273 och Gertrud Lennander, Återvinning i konkurs, 3 uppl. 2004, s. 348 f.; jfr Gösta Walin, Materiell konkursrätt, 2 uppl. 1987, s. 220 f. och 225, som kommer till samma resultat via 4 kap. 14 § tredje stycket konkurslagen). Återgångsanspråket är således i regel generiskt bestämt. Därmed bär konkursboet också i dessa fall förlusten av en nedgång i värdet på den egendom som frångick konkursgäldenären men kan tillgodogöra sig vinsten av en uppgång. – Att värdet på den fungibla egendomen minskat medför alltså inte i sig att egendom av samma slag inte längre ska anses vara likvärdig, lika lite som nedgång i värdet på icke fungibel egendom medför att sådan inte längre duger som återbäringsobjekt. Om värdet på exempelvis aktier gått ned på grund av åtgärder som återvinningsvaranden vidtagit med avseende på aktiebolagets substans, kan det däremot medföra att aktierna inte längre anses utgöra likvärdig, återbäringsduglig egendom och att ersättning måste utges enligt ett värde vid en tidpunkt som låg före återvinningsdomen (jfr NJA 2003 s. 37 samt Lennander, a.a. s. 346 och Hjalmar Karlgren, Obehörig vinst och värdeersättning, 1982, s. 104 ff.). Vidare kan hänsyn behöva tas exempelvis till emissioner som gjorts i aktiebolaget.

7. Om den mottagna egendomen inte finns i behåll, ska återvinningsvaranden enligt 4 kap. 14 § tredje stycket konkurslagen utge ersättning för egendomens värde. I enlighet med det ovan i punkt 6 anförda bör bestämmelsen inte anses tillämplig om överlämnade exemplar av fungibel egendom inte finns i behåll. I sådana fall får andra exemplar av likvärdig egendom återbäras.

8. När värdeersättning ska utgå för icke fungibel egendom som inte finns i behåll eller för fungibel egendom som inte längre finns att få, är olika värdetidpunkter tänkbara: dagen då den återvunna rättshandlingen företogs, dagen då egendomen upphörde att finnas i behåll hos återvinningsvaranden eller att få på marknaden, dagen då återvinningsanspråket framställdes, dagen för återvinningsdomen, dagen då konkursgäldenären sannolikt skulle ha förfogat över egendomen om den återvunna transaktionen aldrig företagits, högsta och lägsta värde fram till återvinningsdomen m.m. eller en kombination av olika värdetidpunkter. Lagtexten ger ingen ledning. Eftersom huvudregeln är att just den överlåtna egendomen ska återbäras – med det värde denna egendom har vid återvinningsdomen – är det följdriktigt att välja värdet vid återvinningsdomen, om en sådan värdering är möjlig; därmed minimeras också återvinningsvarandens möjlighet att bestämma utfallet (jfr SOU 1970:75 s. 166, Bramsjö, Avtals återgång. En studie över innehållet i återgångspåföljden, 1950, s. 263 f., Welamson, a.a. s. 274, Walin, a.a. s. 218 och 225 f. samt Lennander, a.a. s. 346 ff.). Detta val av värdetidpunkt kan synas stå i strid mot rättsfallet NJA 2003 s. 37, men ingen annan värdetidpunkt var aktualiserad i målet, som dessutom främst handlade om betydelsen av en latent skatteskuld vid insolvensbedömningen.

9. Frågan är emellertid om vad som ovan anförts om värdetidpunkten och rätt att återlämna likvärdig egendom alltid ska tillämpas. När egendom ska återgå på grund av ett avtals ogiltighet (t.ex. enligt 3 kap. avtalslagen), anses den återbäringsskyldige vara skyldig att efter kärandens val i stället redovisa

vad han erhållit vid en försäljning av egendomen eller erhållit som ersättning ifall egendomen förstörts (s.k. surrogation, se bl.a. Hellner, Obehörig vinst, 1950, s. 273 ff. och Karlgren, a.a. s. 48 ff. samt 7 kap. 23 § andra stycket konkurslagen). Den återbäringsskyldige har då i allmänhet varit i ond tro om att han innehar annans egendom utan ett giltigt fång.

10. Det är omdiskuterat om principen om en valrätt för käranden ska gälla också vid återvinning och i så fall även om den återbäringsskyldige vid försäljningen eller när egendomen skadades var i god tro om sin rätt till egendomen, t.ex. när återvinning sker av en gåva enligt 4 kap. 6 § konkurslagen (se SOU 1970:75 s. 163 och 166 och Lennander, a.a. s. 347 f.). En skyldighet att alltid redovisa vad som erhållits vid en försäljning till tredje man skulle bl.a. komma i konflikt med den ovan i punkt 6 angivna principen att konkursboets återbäringskrav är generiskt bestämt när konkursgäldenären överlåtits fungibel egendom.

11. När återvinning sker enligt 4 kap. 5 § konkurslagen har återvinnings-svaranden från början varit medveten om att han innehar egendomen för annans räkning ifall det blir konkurs och konkursboet begär återvinning; detta talar för en analog tillämpning av 7 kap. 23 § andra stycket. I 4 kap. 15 § andra stycket föreskrivs att en ondtroende återvinnings-svarande är skyldig att redovisa avkastning som belöper på tiden från det att han mottog egendomen. Det betyder att om en svarande, som t.ex. mottagit aktier, realiserar en värdestegring i form av vinstutdelning, ska vinsten redovisas till konkursboet. Återvinnings-svaranden bör inte komma i ett bättre läge om vinsten i stället realiserar i form av en försäljning av egendomen. Skulle försäljningen ha gjorts till en ondtroende tredje man, som måste utge egendomen till konkursboet (se 4 kap. 18 §), har denne enligt 41 § första stycket samt 39 och 64 §§ köplagen i allmänhet rätt att återfå vad han betalat för egendomen från sin säljare (jfr NJA 1954 s. 546). Återvinnings-svaranden kommer därmed att

tvingas avstå från det belopp han erhållit från tredje man, och han bör inte vara i ett bättre läge om han sålt till en godtroende. Även de allmänpreventiva synpunkter som åberopats för att den som gjort ett från början ogiltigt förvärv ska utge vad som mottagits från tredje man (se Lejman, a.a. s. 21 f., Bramsjö, a.a. s. 240 f. och 261, Hellner, a.a. s. 241 f. och 247, Welamson, a.a. s. 274 not 8 f. och Karlgren, a.a. s. 57 f.) gör sig gällande när återvinning sker enligt 4 kap. 5 § konkurslagen.

12. Också intresset av att konkursboet ska få ersättning för den skada som den återvunna rättshandlingen orsakat konkursborgenärerna talar för att svaranden vid återvinning enligt 4 kap. 5 § konkurslagen bör vara skyldig att utge belopp som mottagits från tredje man. I sådana fall är återvinnings svaranden i allmänhet konkursgäldenärens ägare eller en närstående till denne (t.ex. ett systerbolag). Om den återvunna transaktionen inte hade ägt rum, är det sannolikt att konkursgäldenären hade sålt egendomen vid samma tidpunkt och till samma pris som återvinnings svaranden gjorde (jfr NJA 1935 A 405).

13. Om den mottagna egendomen var fungibel och den ond troende återvinnings svaranden även hade annan egendom av samma slag, är det möjligt att konkursboet ska kunna kräva redovisning av vilken som helst av svarandens försäljningar av detta slags egendom som ägt rum efter mottagandet och före återvinnings målets avgörande. Frågan behöver dock inte besvaras i detta mål.

14. Slutsatsen blir att konkursboet åtminstone vid återvinning enligt 4 kap. 5 § konkurslagen ska ha rätt att kräva redovisning av ett belopp som betingats eller mottagits vid försäljning av egendomen till tredje man eller som återvinnings svaranden har rätt till eller fått från tredje man med anledning av att egendomen skadats.

Bedömningen i detta mål

15. I målet är ostridigt att 2B Consult har sålt sina aktier i Benchmark. Hovrätten har funnit att återvinningen ska ske enligt 4 kap. 5 § konkurslagen. Med denna bedömning har 2B Consult inte rätt att mot konkursboets bestridande återbära andra aktier i Benchmark, även om dessa skulle anses vara likvärdiga. Därmed ska ersättningen för de mottagna aktiernas värde inte heller bestämmas efter vare sig värdet vid återvinningsmålet eller värdet vid överlåtelsen från LHAB till 2B Consult. Frågorna i prövningstillståndet ska besvaras i enlighet härmed.

16. Hovrätten har tillerkänt konkursboet ett belopp som är lägre än det som 2B Consult uppburit vid sina försäljningar av de mottagna aktierna, men i enlighet med konkursboets yrkanden. Konkursboet har således inget intresse av att prövningstillstånd meddelas i frågan om tidpunkten för återvinnings-svarandens försäljning av de mottagna aktierna ska läggas till grund för värdeersättningen. Inte heller 2B Consult har ett sådant intresse. 2B Consult har emellertid genom prövningstillståndets utformning inte haft tydlig anledning att argumentera mot att bolagets försäljning ska anses ha varit den relevanta värdetidpunkten som ett led i bolagets ståndpunkt att återgångstidpunkten ska gälla. Detta utgör dock inte ett tillräckligt skäl för att prövningstillstånd ska meddelas i någon del av målet där frågan om prövningstillstånd förklarats vilande. Hovrättens domslut ska därför stå fast.

17. Vid denna utgång ska 2B Consult förpliktas betala konkursboets rättegångskostnader i Högsta domstolen.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Torgny Håstad (referent),
Kerstin Calissendorff, Per Virdesten, Göran Lambertz (skiljaktig) och
Johnny Herre
Föredragande revisionssekreterare: Ralf Järtelius

**BILAGA TILL
PROTOKOLL**

2010-11-16

Mål nr
T 2618-09**SKILJAKTIG MENING**

Justitierådet Göran Lambertz är skiljaktig på det sätt som framgår av följande yttrande.

1. Utgångspunkten i 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) är att återvinningsvaranden ska återbära den egendom som han har mottagit (första stycket). Det följer av bestämmelsen att återvinningskäranden i de fall han har kvar egendomen står prisrisken i tiden fram till och med återvinningsdomen. Återvinningskäranden bär alltså risken för en värdenedgång men har samtidigt fördelen av en värdeuppgång. Eftersom bestämmelsen äger generell tillämplighet gäller det sagda oavsett om återvinningen sker enligt någon av de rent objektivt utformade bestämmelserna (se t.ex. 4 kap. 6 § och 10 § konkurslagen om återvinning av gåva resp. betalning) eller enligt den bestämmelse i 4 kap. 5 § som fäster avgörande vikt vid subjektiva förhållanden.
2. Om den mottagna egendomen inte finns i behåll ska återvinningsvaranden enligt 4 kap. 14 § tredje stycket konkurslagen utge ersättning för egendomens värde. För det fallet att det mottagna är fungibel egendom, t.ex. olja eller aktier, har det emellertid antagits att återvinningsvaranden har rätt att återbära också annan likvärdig egendom, t.ex. samma slags aktier (se SOU 1970:75 s. 165 med hänvisning i prop. 1975:6 s. 240; se även majoriteten i

NJA 1935 A 405 och Gertrud Lennander, Återvinning i konkurs, 3 uppl. 2004 s. 348 f.). En sådan rätt att ersätta egendomen framgår dock inte av lagtexten, som snarare talar för motsatsen. Något auktoritativt uttalande i förarbeten eller rättspraxis finns inte. Härtill kommer att en sådan rätt för återvinnings-svaranden framstår, när egendomen har minskat i värde, som påtagligt gynnsam för denne. Det gäller särskilt vid återvinning enligt 4 kap. 5 § konkurslagen och i synnerhet om återvinnings-svaranden har tillgodogjort sig ett högt värde på egendomen före värdeminskningen. I det sistnämnda fallet skulle en rätt att återbära likvärdig egendom när den ursprungliga inte finns i behåll framstå som stötande för rättskänslan. Någon generell sådan rätt kan därför inte finnas. Det innebär, med hänsyn till lagtextens utformning och behovet av enkelhet och konsekvens, att någon sådan rätt över huvud taget inte bör finnas om egendomen inte finns i behåll när återvinning ska ske. Annorlunda torde det fallet böra bedömas att återvinnings-svaranden innehar annan likvärdig egendom av samma slag.

3. När den mottagna egendomen inte finns i behåll ska således återvinnings-svaranden, i enlighet med 4 kap. 14 § tredje stycket konkurslagen, utge ersättning för egendomens värde. Frågan är då vilken tidpunkt som ska vara avgörande för bestämmande av detta värde. Tidpunkten bör vara sådan att värdet av egendomen kan bestämmas på ett sätt som ger rimliga resultat i det enskilda fallet och enligt en princip som om möjligt är lättillämpad och konsekvent och som inte medför olämpliga konsekvenser när det gäller riskfördelning eller incitament. Principen bör om möjligt kunna tillämpas vid all återvinning, alltså oberoende av vilken egendom rättshandlingen har avsett och vad som är grunden för återvinningen; det finns inte något stöd i bestämmelsen för att göra åtskillnad mellan olika återvinnings-situationer.

4. En möjlighet är att utgå från den tidpunkt då återvinning faktiskt kommer till stånd, vilket i fall som detta får anses vara den tidpunkt då återvinningsmålet avgörs. Detta är på sätt och vis mest följdriktigt eftersom det ligger närmast ett återbärande av själva egendomen vid denna tidpunkt. Lösningen har dock den nackdelen att värdet blir beroende av hur länge tvisten pågår och därmed kan komma att påverkas av bl.a. parternas dispositioner. En ännu viktigare nackdel är att en återvinnings svarande ibland i praktiken kan undgå verkningarna av återvinningen, nämligen om värdet på egendomen har minskat och är mycket lågt när återvinning ska ske. Detta är en särskilt oönskad effekt om återvinnings svaranden, som i detta fall, har tillgodogjort sig ett högt värde genom att sälja egendomen.

5. En annan möjlighet är att i förekommande fall utgå från den tidpunkt då återvinnings svaranden har tillgodogjort sig värdet av egendomen genom exempelvis överlåtelse. En sådan princip har den fördelen att man undgår sådana särskilt oönskade resultat som har nämnts sist i punkt 4, och en möjlighet är att tillämpa principen enbart när resultatet annars skulle bli sådant. En nackdel är dock att principen blir svårtillämpad i sådana fall då återvinnings svaranden har tillgodogjort sig värdet vid olika tidpunkter. I fråga om fungibel egendom kan det dessutom vara svårt att veta om det är just den ifrågavarande egendomen som har överlåtits. En annan nackdel, om man väljer denna lösning för att undgå särskilt oönskade effekter, är att den torde få gälla enbart vid återvinning enligt 4 kap. 5 § konkurslagen. Om man på det sättet gör åtskillnad mellan olika återvinningsfall, uppkommer problemet att vissa fall av återvinning enligt övriga bestämmelser kan behöva bedömas även enligt 4 kap. 5 § för att det ska kunna klargöras vad som ska återbäras. Detta

komplicerar många gånger återvinningsförfarandet på ett oönskat sätt. Härtill kommer att lagtexten i 4 kap. 14 §, som tidigare sagts, inte ger någon antydan om att återvinning enligt 4 kap. 5 § ska särbehandlas vid återbäring av värde. Sådan särbehandling föreskrivs däremot beträffande avkastning vid återbäring av den utgivna egendomen. Det får antas att lagstiftaren hade gett en särskild föreskrift även för värdeförändringar om avsikten hade varit att särbehandla återvinning enligt 4 kap. 5 § med avseende på sådana.

6. En tredje möjlighet är att låta tidpunkten för den återvunna rättshandlingen bli bestämmande för värdet. Detta är följdriktigt utifrån utgångspunkten att rättshandlingen ska omintetgöras. En nackdel med detta är att det vid värdeökning skapas incitament för återvinningsvaranden att göra sig av med egendomen om den finns i behåll. Detta neutraliseras dock genom att återvinningsvaranden i ett sådant fall sannolikt blir skadeståndsskyldig mot konkursboet om överlåtelse har skett efter att återvinning har aktualiserats genom konkursutbrottet. En annan nackdel är att återvinningsvaranden ibland, vid värdeminskning, måste återbära ett belopp som är betydligt högre än som kommit honom eller henne till godo. I sådana fall kan dock en tillämpning av jämningsregeln i 4 kap. 17 § konkurslagen komma i fråga. Det är att märka att denna bestämmelse tillhandahåller en jämningsmöjlighet för alla som kan beröras utom konkursboet. Det innebär att jämkning inte torde komma i fråga i det omvända fallet att värdeökning har medfört att ett betydligt mindre belopp tillgodoförs konkursboet än som motsvaras av egendomens aktuella värde.

7. Utifrån vad som har anförts i punkt 3 om de krav som bör ställas på regleringen framstår det enligt min mening som lämpligast, och klart bättre i över-

ensstämmelse med lagtexten än den lösning som diskuterats i punkt 5, att låta tidpunkten för den återvunna rättshandlingen genomgående bli bestämmande för värdet. Inte minst enkelhetskrav och vad som kan antas om lagstiftarens avsikt talar för detta. En annan lösning kan ge resultat som framstår som rättvisare i det enskilda fallet men medför så omfattande nyanseringar och komplikationer att den måste anses sämre. Enligt min uppfattning bör det dessutom inte ankomma på rättstillämparen att konstruera en sådan lösning, i varje fall inte utan att lagstiftaren öppnat för den. Att utgå från tidpunkten för rättshandlingen stämmer också med rättsfallet NJA 2003 s. 37, där återvinningsvaranden förpliktades att utge ersättning för det värde som bolagsandelar, som hade gått ner väsentligt i värde genom återvinningsvarandens agerande, hade haft vid tidpunkten för den rättshandling som blev föremål för återvinning.

8. En tillämpning av det anförda i detta mål innebär att 2B Consult ska förpliktas att utge ersättning för det värde som aktierna i Benchmark hade när 2B Consult förvärvade dem, med avdrag för vad 2B Consult betalade för aktierna.

9. Frågorna i prövningstillståndet ska alltså enligt min mening besvaras så att 2B Consult inte har rätt att återbära aktier i Benchmark samt att ersättning för värdet ska utgå beräknat med utgångspunkt i aktiernas värde vid tiden för överlåtelsen från LHAB.

10. Överröstad i huvudsaken är jag i övrigt ense med majoriteten.